

A la contra

JAUME CORBERA

Fer país fent música

É

s molta la gent de per aquí que s'omple la boca d'estimació pel país, de grans afirmacions de nacionalisme, de magnes defenses teòriques de la llengua i de la cultura, de sonores exclamacions de protesta per un o altre fet que considera un atemptat a la nostra idiosincràsia, etc. etc., però que després, a l'hora d'actuar, és inconseqüent amb aqueixes declaracions, afirmacions, defenses, exclamacions, etc. etc., i allò que fa té poc a veure amb allò que diu. L'evidència més evident n'és aqueix partit polític mallorquí recentment "refundat" que, després d'afirmar solemnement que no pactarà mai amb cap partit que actuï en contra de la nostra llengua, va ser a punt de pactar-hi per a donar-li el control del municipi de Palma, com si aquest ajuntament no fos una arma poderosa que pot servir a favor o en contra del català, segons qui la maneja.

Afortunadament, de gent que, a més de parlar-hi, també fa feina a

favor del país, n'hi ha, i n'hi ha més que no ens pensam, tot i que n'hi ha manco d'allò que seria necessari, i gràcies a gent d'aquesta surten adesiara iniciatives fantàstiques, extraordinàries, efectives, que demostren que és sobretot la voluntat la que importa en l'objectiu de fer visible que pertanyem a una nació plural, però única, dotada d'una llengua pròpia absolutament apta i útil per a qualsevol empresa dins la nostra societat. Una d'aquestes iniciatives va ser la que el 2004 posà en marxa l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, sota l'impuls del mallorquí Forum Musicae i de Magdalena González, que ha entrat ja dins el seu sisè aniversari havent oferit a oients de tota la nostra nació (i de qualque indret de l'estranger) meravelloses sessions musicals en què els protagonistes han estat, a més dels mateixos intèrprets, autors musicals nacionals normalment absents dels concerts diguem-ne 'corrents'. I és que el mèrit, l'encert, d'aquesta orquestra, no és només la de reunir músics joves de totes les regions catalanes, demostrant la realitat dels Països Catalans, sinó també la de proposar un repertori sorgit de la creació dels nostres músics, revalorant d'aquesta manera aquest patrimoni artístic autòcton que les altres orquestres sovint ignoren, excepte en el cas d'alguns noms concrets. Rares vegades ha tengut el públic l'oportunitat d'escoltar, i més agrupades en funcions a ells especialment dedicades, obres de Vicent Asencio, Jaume Pahissa, Armand Blanquer, Jaume Mas, Baltasar Sam-

per, Manuel Oltra, Eduard Toldrà, Matilde Salvador, Joaquim Serra, Manuel Palau, Enric Morera, i altres compositors que han col·locat ben alt el llistó de la música catalana, no gens envejosa de la música de les nacions veïnes. L'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans és, doncs, una de les iniciatives més lloables, més encertades, que ha produït el nostre país, i en concret Mallorca, en molts d'anys, que ha romput el tabú d'aquest nom que hom evita constantment amb circumloquis com "països de llengua catalana" o "terres de llengua catalana". Aquesta Orquestra és una alenada

L'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans és una iniciativa lloable del nostre país

El món de la música coral ha estat sempre arrelat a la cultura i ha servit com a eina d'integració

d'aire fresc dins una ambient clos i carregat, en què ni tan sols es podien anomenar els Països Catalans, perquè fer-ho sonava a "nacionalista ingenu radical" i era mal vist per la classe dominant, tant l'autòctona com l'al·lòctona. Dirigida per un dels directors catalans de més prestigi actuals, Salvador Brotons, l'Orquestra és ara mateix el nostre millor ambaixador, molt més que alguns espor-

tistes que pareix que se n'amaguen, de la seva catalanitat, o d'alguns cantants d'òpera que internacionalment són coneguts pel seu nom en castellà.

Fets, més que paraules, necessitem els catalans per a reafirmar-nos com a poble i fer-nos ben visibles, i fets que per la seva importància i transcendència tinguin un ressò ample i llunyà, i que ens situïn al mateix nivell existencial que les altres nacions. I en aquest sentit és extremadament substancial una formació com l'OJIPC, perquè fent música, que és una de les més sublimes realitzacions de l'espècie humana, fa també país, fa aparèixer davant nosaltres mateixos i davant el món la nostra realitat lingüística, cultural i nacional. Hem de felicitar, per tant, les persones que varen decidir posar en marxa aquesta magnífica idea, les institucions que els donen suport i tots els músics que hi participen, així com a nosaltres mateixos, el poble català, pel fet de comptar dins la nostra societat una agrupació musical de l'envergadura i la categoria d'aquesta, que ens enorgulleix i ens satisfà, a la vegada que ens dóna delit. Pens, ho repetesc, que l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans és una de les empreses més encertades que s'han iniciat a casa nostra, i esper que, per a la seva complaença i per a la nostra dignitat i plenitud, es mantengui durant molts d'anys, durant els quals el nom dels Països Catalans rodi prestigiós per tots els entorns possibles i arribi a ser familiar per a un sector important de la població, tant interna com externa.

El món de la música coral ha estat també sempre un món arrelat a la cultura del país, al qual devem una igualment importantíssima feina de difusió de les nostres cançons populars i de cançons d'autors nacionals, a la vegada que els cors han servit com a eina d'integració de nombroses persones vengudes de fora; i raríssimes són les actuacions corals a casa nostra no presentades en català. Per això és estrany, i irregular, que el Cor de la Universitat Oberta per a Majors, un cor nascut en el si de la Universitat de les Illes Balears, que té la catalana com a llengua pròpia (article 5 dels Estatuts de la UIB), faci sempre les seves actuacions en castellà; deixant a part el fet que pareix tenir una especial predilecció per cançons no catalanes (no li'n podem fer retret; cadascú canta allò que li agrada), és incomprendible que els seus actes públics, inclosos aquells en què hi participen altres corals, siguin presentats exclusivament en la llengua pròpia... de la directora veneçolana. Si aquesta encara no ha fet la passa d'aprendre la llengua del país on viu, no costaria gaire de trobar una altra persona catalanoparlant que s'encarregàs de les presentacions, escrites i orals.

Ja ho veis, quina diferència de comportament entre l'OJIPC i el CUOM! Mentre la primera fa música i fa país, el segon fa música i ajuda a desfer el país...•

Comenta aquest article a www.dbalears.cat